

l'aveu de benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 14 de gener de 2005 • Núm. 467 • Any X • 0.75 Euros

MÚSICA: Gemma Roig i Lluís Vallès enregistren un CD amb nanes del món

Visca el Pare Sant Antoni!!

**ENGUANY RECUPEREM
LES LLOES DE LA VEU
(pàgines centrals)**

**El Benicarló Futbol Sala
segueix caient a la taula
classificatòria**

467

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

2

EDITORIAL

Al llarg de 2004 tampoc hem aconseguit resoldre els problemes endèmics que pateix Benicarló

3

EL TEMA

Aquest setmanari aborda les interioritats de la figura de loero i les novetats de l'edició d'enguany

6

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

11

CARRIL-BICI

Esquerra Unida considera incompreensible la peatonalització que s'està fent del carrer Pius XII on es treuen llocs d'aparcament

15

MALS RESULTATS

El futbol base i el futbol sala benicarlandos enregistren mals resultats aquesta setmana

Sant Antoni del porquet

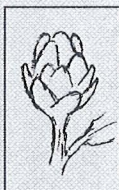
Després de l'aclaparador èxit de la XVIII Fira de Sant Antoni, aquest cap de setmana es reprén la festa amb la part més tradicional i nostra.

Una vegada més, els membres de la Confraria de Sant Antoni han treballat de valent perquè els benicarlandos puguem gaudir d'una de les dates més emblemàtiques de l'any. L'esforç i l'organització d'aquest grup de majorals i majorales fa que tot el poble isca al carrer i això, amb els temps que corren, és un mèrit grandíssim. Tots sabem com es de difícil treure'ns de casa.

Potser la festa, des de fa anys, està en l'esplendor més

gran que mai haja tingut i molt de compte hauran de tindre els organitzadors perquè, de vegades, tòpics tan usats com que això no ho para ningú no són certs. El carro sempre va perquè al final de tot hi ha algú que fa la força. Tant de bo els qui estan ara fent la força no se'n cansen mai i sàpiguen transmetre el seu entusiasme i la seua manera de fer a les generacions que han de vindre.

Diumenge, amb la il·lusió de sempre, acudirem tots a vore com cremen el dimoni (per cert, si no li pegaren foc d'una manera tan fallera tampoc passaria res) i a sentir les fines i esmolades lloes dels carros.

CARXOFA: Moltes carxofes. Als xiquets que van anar a esperar els Reis, als Reis, a la Confraria de Sant Antoni, a tots els que se'n xalaran amb la festa. A tots, vinga carxofes i més carxofes! Ara a la temporada estem una mica sobrats. Més avant ...

PANISSOLA: A qui li corresponga. La passada setmana vam anar a demanar informació sobre l'horari dels autobusos de Castelló a la Parança i ens van donar una fotocòpia ronyosa i il·legible. No sabem si també en tindrà part de culpa la companyia d'autobusos (Autos Mediterráneo), però a l'oficina d'informació haurien de ser una mica més acurats en aquestes coses.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Els cavalls i el loero, protagonistes

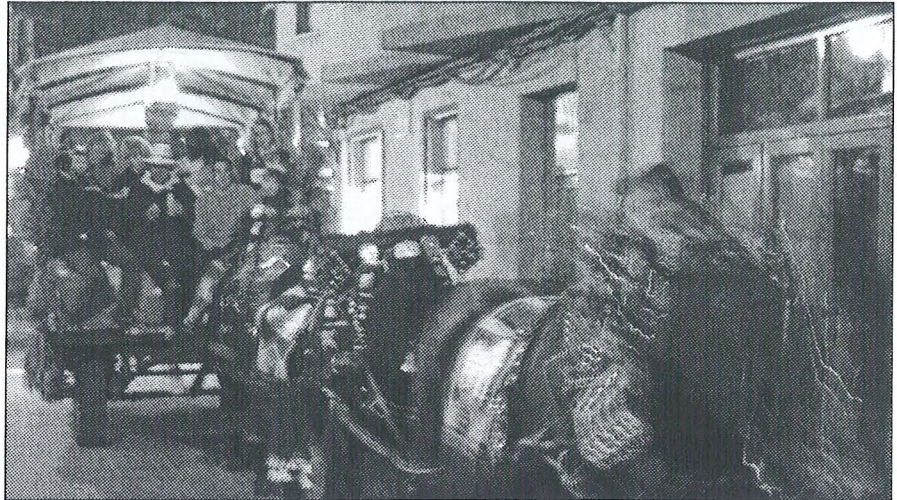
La Veu adelanta com seran els principals elements de la festa d'enguany. Tampoc hi haurà perdó: el dimoni tornarà a cremar

text REDACCIÓ

Les coquetes i la fira aconseguen, any rere any, robar-los el protagonisme. Però lluny de tòpics, els veritables protagonistes de la Festa de Sant Antoni són i seran, els animals i el loero. Mes de dos-cents anys en el primer dels casos i gairebé cent, en el segon, acompanyant a la festa del sant egipci. La festa que se celebra a Benicarló reuneix tots els elements iconogràfics que acompanyen a la figura del sant, a la qual s'incorporen elements locals. El recorregut que realitza aquesta setmana La Veu pels elements que participen en la cavalcada servirà per a conèixer de prop a part dels seus protagonistes.

ELS CAVALLS I LA CAVALCADA DE SANT ANTONI

Prop de cent cavalls són enganxats entre els carros de la cavalcada de Sant Antoni a Benicarló. Són cavalls pamplonesos, no molt grans, però de potes fortes i reforçades i constitueixen només una petita part dels tres-cents que queden a Benicarló, hereus de la tradició del treball de la terra i de les nombroses granges que fins a no fa molts anys poblaven el terme municipal. L'afecció als cavalls dels benicarlandos i en concret, a aquesta raça, és un fenomen que ningú s'atreveix a explicar. Però la veritat és que, gràcies a ells, tenim l'honor de ser la ciutat que més cavalls enganxats té de tot el País Valencià i Catalunya. Els seus amos els entrenen, en molts dels casos, per al tir i arrossegament, una competició molt estesa en la comarca i que conta amb nombrosos adeptes. Quan arriba Sant

Antoni, els cavalls són engalanats i surten al carrer lluint les seves millors gal·les i convertint-se en els protagonistes de les dues cavalcades que se celebren en la ciutat. No en va, a Benicarló fins i tot existeixen corretgers que continuen fabricant els guarniments per als cavalls.

La comitiva l'obren els cavallistes que porten les banderes i als fills dels majorals. Darrere, els carros de penyes d'amics i simpatitzants de la festa, els predeces-

“ Sant Antoni va curar a un porc que va nàixer sense ulls ni potes, per això és el seu patró ”

sors dels tres carros principals de la desfilada. Obrint la triada, el carro del Dimoni de Sant Antoni, que va cremant al llarg del recorregut. És el record dels turments als quals va ser sotmès el sant en el seu eremític retir en el desert. El cristianisme popularitza la llegenda sobretot a partir de l'Edat

Mitjana i en venjança, crema al dimoni en la foguera que crema en honor al sant. Al carro del Dimoni li segueix el de les Majorales, que són les encarregades de custodiar la loero. I darrere d'ells i tancant la desfilada, el carro dels músics, interpretant la primera de les cinc cançons que en honor al sant va compondre Quiquet 'lo músic' en 1886.

LES LLOES I EL LOERO

Diu el diccionari de la Real Acadèmia de la Llengua que una lloa és, entre altres accepcions, un "poema dramàtic de breu extensió que celebra, al·legòricament, a una persona il·lustre o un esdeveniment faust". Fernando Martínez, loero de Sant Antoni, fa benicarlando el concepte i ho redefineix així: "El loero és com un periodista, però anual. Repassa tots els pros i contres del poble, les coses que han passat en la ciutat". Una lloa benicarlanda està composta, generalment, per dotze estrofes de rima parella, en les quals els barbarismes estan admesos. Recitades des del carro, amb una entonació especial, són rematades pel coet i la música de la festa del sant, interpretada pels músics

Visca Sant Antoni

ve de la pàgina anterior

des del carro que segueix al del loero.

Fernando és, segons els fidels seguidors i adeptes de la lloes, un loero modern. Als seus 26 anys, duu cinc pujant-se al carro de Sant Antoni per a exercir un càrrec que antany, recorda "tenia més repercussió perquè no existien els mitjans de comunicació i la gent s'assabentava de moltes coses que havien passat en el poble pel loero". Reconeix que ara ho té més fàcil, sobretot perquè no existeix la temuda censura. "Algun loero ha passat la nit de Sant Antoni en el calabós", assegura. La seva afecció a escriure lloes li ve de petit, quan, encara en el col·legi, guanyava els concursos que la confraria convocava. El treball del loero, conta Fernando, es desenvolupa al llarg de tot l'any, recopilant dades i estant al punt de la informació local. Però és en el mes d'agost quan els temes que tractarà comencen a definir-se, encara que la composició dels versos es deixi de costat fins a última hora. Aquest any, la possible presentació d'una moció de censura en l'ajuntament ha dut de cap a Fernando, que s'ha vist obligat a retardar la redacció de la lloa que es llegeix en la porta de l'ajuntament esperant esdeveniments. A pesar de la redacció anticipada, però, a Fernando sempre li agrada "deixar dues o tres lloes per a compondre del segon dia" que redacta una vegada ha acabat la primera de les cavalcades.

En l'actualitat, són dotze els punts on es llegeixen les lloes. La primera, en la porta de l'ajuntament i després, això sí, de demanar el corresponent permís a l'alcalde. Fernando assegura que per a ell, és la més difícil de redactar i aquest any, sense moció de censura atacarà "el retard que hi ha a Benicarló per culpa que no mana ningú". La segona de les lloes es recita a Salvador Orero,

com president de la Confraria de Pescadors i empresari. La tercera lloa, a les portes de l'Ermita del Crist, se sol dedicar a tot el poble i en particular, als pescadors. Fernando criticarà el retard en les obres de la llotja i els continus robatoris que es produeixen en la llotja provisional. El segon dia, canviarà la lloa per a centrar les seves crítiques en l'urbanisme i els accessos a Benicarló.

Aquest any, a més, el carro del loero es parará a les portes del Restaurant El Cortijo per a dedicar uns versos a la família Rico, que aquest any rep l'homenatge de la Confraria. El Mercat és el quart punt de parada de la cavalcada. Allí, les festes d'agost seran objecte de crítiques per part del loero el primer dia "perquè han perdut molt per culpa dels polítics" diu Fernando, que con-

sidera que "les festes són del poble i no dels polítics". D'altra banda, la nova Comissió de Bous rebrà les lloances de les lloes de Sant Antoni. El recorregut es dirigirà des d'aquest punt al Mercat Vell, on Fernando tornarà a recordar com era la plaça antany. En el carrer de Sant Antoni, sisena de les parades del carro del loero, seran els majorals de la festa els homenatjats pels seus versos.

No obstant això, en el carrer del Pilar, les tradicionals lloes als "man-yos" es veuran substituïdes per unes altres en record a les víctimes del 11-M. Les lloes en la porta del Bar Monterrey aniran dedicades de nou als camioners ja que aquest era el seu lloc de cita habitual al trobar-se al costat de l'antiga nacional. Les quatre lloes restants es reciten en carrers amb noms de sants i, segons Fernando, "són les que més els agrada a la gent". En el carrer del Carne, es farà referència a la festa del carrer, mentre que en la de Santa Bàrbara, s'implorarà la protecció de la santa davant desastres naturals. Sota l'empara de Sant Isidre, llauradors i la cooperativa rebran les lloes. La cavalcada finalitzarà amb la lloa a Sant Gregori, en la qual es repassarà la festa del sant i els problemes del camp.

En total, la primera nit la cavalcada trigarà a realitzar el seu recorregut entre tres i quatre hores si no hi ha cap incident amb els cavalls. "Les reates de vegades són difícils de dominar i els cavalls de vegades es

Visca Sant Antoni

ve de la pàgina anterior

passen del punt on cal recitar la lloa" explica Fernando. La segona de les cavalcades sol ser més ràpida, malgrat que el recorregut és el mateix.

LA FESTA DE SANT ANTONI

El dia de la festivitat del sant, el programa d'actes que prepara la confraria és atapeït. Les celebracions comencen amb la missa en el seu honor. I mentre en l'interior de l'Església de Sant Bartomeu es renou culte al sant, la plaça comença a omplir-se de fauna. Animals de diverses races s'ensenyoreixen de l'entorn exterior del temple, esperant la benedicció que Mossèn Tomás Mor els donarà quan finalitzi l'ofici religiós. I és que els animals sempre han estat al costat de Sant Antoni Abat i són vàries les llegendes que acompanyen a la vida del sant i que estan relacionades amb animals. La més popular és potser la qual fa referència al porc que li

acompanya en les representacions occidentals i que recorda un fet que va ocórrer a Catalunya. El sant va ser requerit per a sanar a l'esposa i fills d'un rei de Catalunya que estaven posseïts pel dimoni. Quan va arribar Sant Antoni, fins a ell es va apropar un porc amb la seua cria, que havia nascut sense ulls ni

potes. El sant li va retornar els membres que la naturalesa li havia negat fent-li el senyal de la creu en el llom. A partir d'aquest moment, es va convertir en patró dels porquers i aviat, per extensió, en el de tots els animals domèstics, que són beneïts aquest dia per a protegir-los durant tot l'any.

Nanes d'arreu del món

text JOAN PEIRÓ

La soprano Benicarlanda Gemma Roig i el pianista Lluís Vallés han enregistrat un disc que recull dinou nanes d'arreu del món. Són músiques tendres, evocadores de somnis. Però serà difícil no mantenir-se desperts. La qualitat de les peces i l'esquisidesa de les interpretacions mantindrà alerta els sentits. El CD recull obres compostes per a dormir als infants, des del repertori clàssic dels segles disset i divuit, fins a la música contemporània. Des de Mozart; a Xavier de Montsalvatge, passant per Mompou, Garcia Lorca, i altres autors d'arrel anglosaxona. Des de peces liedere-rístiques en la més pura tradició del

romanticisme centre-europeu, a ritmes sincopats de regustos caribenys o africans. En resum: Un ampli compendi de les tècniques musicals per dormir als infants al llarg de la història, a través d'un viatge pels cinc continents.

La nana i els colors de l'horta.

I en mig d'este repertori que busca transportar-nos a un món on tot es torna subtil i evanescent, una peça composta especialment per a l'ocasió: "La nana de la carxofa", que recrea l'entorn de l'horta Benicarlanda a través de les paraules d'una mare que li canta al seu xiquet. Els núvols sobre el Montsia, la pluja, els productes del camp, i els colors de l'horta de Benicarló, es dibuixen en mig d'un paisatge de tendresa, evocat per la veu

poderosa de Roig i el Piano matisat de Vallés. La música de la nana es de la compositora de La Vall d'Uixó Mª José Salvador, i la lletra ha sigut encarregada a Maria Pilar O'Connor, coneguda escriptora i guionista Benicarlanda avui afincada a València. Davant la festa de la Carxofa, esta Nana constitueix un cançó d'amor als arrels agrícoles de Benicarló. De ben segur que el Consell Regulador de la Denominació d'Origen ho té en compte, i aprofita l'ocasió per estrenar la peça en públic. L'enregistrament s'ha portat a terme a l'auditori municipal de Benicarló este cap de setmana. La presentació del disc tindrà lloc en les pròximes setmanes.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 466

text EL LECTOR

Cada dia estic més convençut que els falla la vista comercial, senyora directora. Només han de fer una ullada els seus voltants, mirar què és allò que publiquen els altres, les seues portades. Els Reis Mags, les coques de sant Antoni amb la seua fira, l'any nou amb tots els desitjos possibles... Però vostés no, vinga l'embolic i vinga a buscar-li la nota negativa d'aquestes entranyables i familiars festes. Ara resulta que el ple ha aprovat la declaració d'emergència de les obres del pont del Barranquet catorze mesos després i a vostés no els sembla bé. Però que què volen? Què són catorze mesos comparats amb l'eternitat? No res. Ara ja tenim una altra cosa aprovada, ja hem fet un altre pas. Poc a poc i bona lletra, que les coses s'han de fer ben fetes. Per això el nostre alcalde diu que els tràmits han sofert un cert alentiment perquè s'havien de fer tots els estudis necessaris. Això sí que és treballar amb seny, tocant de peus a terra. Com quan es van fer les obres del pavelló, sense precipitar-nos. Una vegada més, el nostre alcalde ens ha donat una altra lliçó de savoir faire i d'elevada talla política en voler fer les coses ben fetes, perquè la feina ben feta no té fronteres i la feina mal feta no té futur. Això ho sap Mundo i ho sap tot el seu equip de govern, i per això les coses es fan com es fan. Perquè és molt fàcil criticar i criticar sense més ni més quan al darrere de tot s'està treballant per millorar el poble. Perquè la feina bruta no es veu, no es veuen les converses de la nostra primera autoritat buscant diners per València: que si la llotja, que si una escola nova, que si el nou ambulatori, que si la

xarxa de clavegueram, que si el nou auditori i tantes i tantes coses que el nostre home a les Corts està a punt de vore com es fan realitat. Després ja veurem qui es posarà la medalla. Total, que vostés no saben fer més que criticar i criticar, però Mundo, com una formigueta, va omplint el sac de subvencions i convenis que ens beneficiaran a tots. Mundo diu que al gener començaran les obres al pont. Però si no comencen no passa res. Mai no passa res. Algun motiu de pes hi haurà. Tranquils, que tant això com el clavegueram ens ho pagaran des de València, que el fet que aquestes obres estiguen al pressupost municipal per a l'any que ve, no vol dir res. També haurien de comprendre a Flos, que té massa feina i abasta tantes coses que alguna se li pot escapar, com ara els fecals. Efectivament, no té a Pepito perquè l'avise. També ho haurien de comprendre, senyora meua.

No entenc jo això de l'ingredient secret de les coques. Si cada any són set matrimonis (no hi ha fadrins?) i estan quatre anys, trobo que ja hi ha massa gent que coneix un secret que cada dia ho és menys.

Els socialistes volen que tots anem a votar la constitució europea. Diuen que és una "ferramenta" útil per a solucionar problemes. No sé quina classe de ferramenta serà, però jo tinc molt clar que aquesta comunitat europea és, bàsicament, econòmica. L'Europa dels comerciants, amb els seus consumidors.

Robes està empenyat. No seré jo que li lleve la raó. Només vull fer un petit reconeixement a la gestió que està portant a terme el president del futbol sala local, que està traient diners d'allà on mai no ho havia aconseguit ningú. No sé quina habilitat especial té, però he

de reconèixer que s'ho està currant.

Impagable l'entrevista amb l'Hugo del Arco. Aquest xicot té moltes coses a dir. El podrien fitxar vostés, ara que no escriu enlloc. Estic convençut, a la vista de la foto que il·lustra l'entrevista, que seria un magnífic col·laborador.

He llegit, com sempre amb molta atenció, l'article setmanal de Pere Bausà. Ara només estic esperant conèixer els motius pels quals el Pp vol declarar la Tinença parc natural, i els motius que té el Psoe per oposar-s'hi. Hi haurà algun tipus d'interés especial per part d'algú? No, impossible. Tot és altruisme.

El pelegrí segueix el seu camí cap a la santedat. No tinc cap dubte que ja té mig cel guanyat, sobretot amb "seixantones" com l'americana eixa que s'ha trobat pel camí. En acabar les seues cròniques ens podria fer una galeria de personatges.

Després d'una pàgina miscel·lània (?) esportiva, arribem a dues fulles, dues, dels del futbol. Què passa, senyora directora? El mal gust i la grolleria s'han fet fort a la seua revista. Pobrets xiquets de la foto si tenen alguna cosa a veure amb aquests impresentables.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

No hi ha ni un peu de foto. Ni un. No parlaré de faltes.

Per una cavalcada de Reis millor

text EL CUC

Només em van agradar el Rei Negre i el seu seguici. La resta, lamentable. La cavalcada dels Reis Mags de Benicarló va començar amb l'arribada de les seves Majestats al port. El primer comentari que em va fer sospitar que alguna cosa no anava bé va sortir de boca d'una de les Dametes Infantils. És que torna Papà Noel? Va preguntar, entre innocent i decebuda. Al lluny apuntava el catamarà de Marina Benicarló, el mateix que va portar dies abans al Pare Noel. Primera explicació de la nit. Després van baixar els Reis, van saludar a les autoritats i van emprendre el camí cap a les carrosses. Jo em vaig situar a mitjan el carrer Crist del Mar, pensant que a aquesta altura, la cavalcada ja estaria formada i fugint de la munió que, aprofitant la bona temperatura, s'havia desplaçat fins al port i va decidir quedar-se als voltants de l'Ermida del Crist.

Segona sorpresa de la nit. La Colla de Gegants i Cabuts estava allí, a l'altura de l'avinguda Iecla. Amb una falta de respecte total, havien passat olímpicament dels nombrosos nens, els seus fidels seguidors, que es trobaven al principi de la cavalcada. No m'ho podia creure. Són capaços de desplaçar-se a infinitat de poblacions i no baixen fins al mar en el seu propi poble per a rebre als Reis Mags. En fi. Però el millor estava encara per arribar, així que, com tots els anys, vaig intentar tranquil·litzar-me abans que arribés el gruix de la cavalcada per a no cabrejar-me abans d'hora.

Perquè es mereix Benicarló una cavalcada tan pobra? Excuso a la Comissió de Festes que, com sempre, posen tota la seva bona voluntat a organit-

zar l'esdeveniment i dur la il·lusió als nens. I miren, la sort que tenen tots és que els ulls de la il·lusió fan esborrar la resta. Quina pena, quina trista em vaig sentir. Vuit minuts, aturades incloses, va durar el pas de la cavalcada pel punt en el qual jo em trobava.

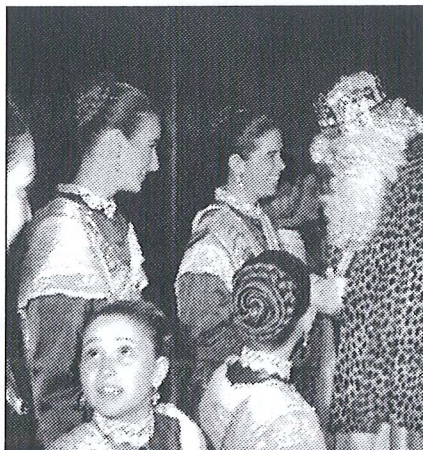
Així, sense més ni menys, apareix Melcior. Davant, l'estrella de Betlem i les dues motos de la Policia Local anunciant l'arribada. Però Melcior, sol i de sobte. On estaven, per exemple, les danses? I els de L'Estel del Collet? No podrien, per exemple, desfilant davant de la cavalcada? Seria bona idea fer-los participar i una manera de fer la cavalcada més nostra. S'imaginen a tots els sants locals rebent als Reis Mags i desfilant amb ells pels carrers de Benicarló? Jo sí, ho he fet moltes vegades. I com ells, la resta d'associacions que existeixen a Benicarló. No entenc per a què volem tantes si després no els demanem que col·laboren per a fer una cavalcada millor.

Per no fer-lo més llarg, només els contaré que, de la mateixa manera, van anar apareixent els Mags. Les carrosses (deu ésser per l'estalvi energètic que s'ha imposat aquest any en les decoracions nadal·lenques) gairebé no es veien. Al pobre Baltasar, negret ell, se li endevinava damunt de la carrossa. A les Dames i Reina de les Festes, ni se'ls veia. "Total-va deure pensar alguna ment lúcida- van les últimes i ningú es fixa en elles, que ja es llueixen bastant en les Festes d'Agost". En fi, de tan impressionat com em vaig quedar, no vaig voler ni anar a escoltar el discurs que pronuncien tots els anys des de la balconada de la Casa de Tots. Total, --segur que anaven a preguntar si m'havia portat bé i com no ho he fet...

Els Reis Mags van tornar

text NATÀLIA SANZ

Benicarló va rebre als Mags d'Orient en el port de la ciutat. Les seves Majestats van arribar a bord d'un catamarà i van ser rebuts per Jaime Mundo, alcalde de la ciutat i diverses autoritats locals, a més de per nombrosos nens que esperaven ansiosos poder veure'ls de prop. A continuació es va iniciar la cavalcada, que va recórrer diversos carrers de la localitat, modificat aquest any a

causa de les obres que s'estan realitzant en el carrer Pío XII. A continuació, es van apropar a adorar al Nen Jesús del Betlem Vivent del curs de gimnàstica de manteniment de la Tercera Edat. La balconada de l'ajuntament va ser la seva següent destinació, des d'on es van dirigir a tots els nens de la localitat per a recordar-los que devien anar-se aviat a dormir. Després d'un breu descans per a reposar forces, els Reis Mags van començar a repartir els seus regals per la localitat.

Fira de Sant Antoni 2005

text NATÀLIA SANZ

Més de cent cinquanta expositors s'han donat cita aquest cap de setmana en la XVIII Fira de Sant Antoni Abad de Benicarló que ahir va dissabte les seves portes. La primera fira agrícola que se celebra en la comarca va assolir atreure al llarg de tot el cap de setmana a visitants de tota la comarca, atrets per la gran oferta expositiua que es concentrava en l'avinguda Catalunya i voltants. Emma Iranzo, directora general de Modernització d'Infraestructures Agràries era l'encarregada, al costat de María Palau, Dama de la Confraria, de tallar la cinta inaugural del recinte ferial. Els visitants podien trobar una extensa exposició de productes agrícoles, representats principalment en els stands de la Cooperativa Benihort, la Unió de Llauradors i el Consell Regulador de la Denominació d'Origen Carxofa de Benicarló, en els quals es podia gaudir de totes les varietats que es conreen en el camp benicarlando. D'altra banda, un altre dels sectors que més visites atreu és el de la maquinària agrícola, amb les últimes novetats de tractors. La secció de ramaderia quedava instal·lada aquest any en la pista coberta de Pavelló Polisportiu Municipal, on es podia veure també el cavall que serà sortejat el dia de la festivitat del sant entre els compradors dels bitllets que tots els membres de la Confraria es maldaven a vendre a la Fira. Els expositors de productes gastronòmics, per la seva banda, es trobaven dispersos per tota la

fira, oferint embotits, formatges o pa procedents de diferents poblacions.

La XVIII Fira de Sant Antoni de Benicarló es va clausurar el diumenge a la tarda amb la satisfacció dels membres de la Confraria, que assenyalaven que "la climatologia ha ajudat que l'afluència de gent siga major que altres anys", malgrat la disminució d'expositors per la coincidència de dates amb altres fires. Un dels aspectes que més èxit ha tingut en aquesta edició ha estat la de les activitats paral·leles que s'han organitzat i que ha comptat amb exhibicions de vehicles de ràdio-control, ensinistrament de gossos, exhibició de carruatges d'època, l'actuació de Muniato Show i una exhibició de recollida d'olives amb màquina i cavall. D'altra banda, els expositors d'automoció han tornat a la fira, després de les rellevants absències de l'any passat.

NOVETATS A LA FIRA

La Brigada d'Obres de l'ajuntament de Benicarló s'ha tornat a lluir en la Fira de San Antonio. Amb expectació s'espera tots els anys la sorpresa que preparen els operaris qui, al llarg d'aquests anys, han reproduït diferents racons i monuments cadufers. Aquest any, li ha tocat el torn al poblat ibèric del Puig de La Nau, amb motiu de la finalització de la campanya d'excavacions. La Brigada va treballar dur al llarg de tres dies perquè tot estigués a punt a l'hora d'inaugurar la Fira. Un treball i un esforç que, no obstant això, no sempre és reconegut. Antonio Sánchez, emprat de la Brigada, explicava

que "hi ha gent que estava de vacances i ha vingut a treballar per a acabar" i lamentava que "després ningú s'acorda d'aquests esforços". El stand, no obstant això, va ser un dels que més visites va rebre i per tant, el treball dels operaris municipals es va veure en part recompensat.

D'altra banda, en la Fira els benicarlandos van tenir ocasió de conèixer de prop la nova flota de vehicles de neteja que l'ajuntament ha adquirit. Es tracta de carrets de servei on els escombriaires podran transportar els seus utensilis de treball de manera més còmoda i eficient. D'altra banda, la nova cuba d'aigua està dotada d'un sistema de insonorització que evitarà els molestos sorllos nocturns que provocava. I si beneficiosa serà la nova cuba per al descans dels benicarlandos, no menys seran els nous vehicles de transport per als encarregats de la neteja de la ciutat, que podran traslladar-se d'un sector a un altre de la població amb més rapidesa, rendibilitzant d'aquesta manera la seva jornada laboral.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO,
TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 BAUSÀ, VICENT B
 NATALIA SANZ
 LLUCH, RAMON
 JOSEP V. TAUS,
 COSTA
 Fotografies/ NATA

Les lloes de La Veu

text EL LOERO

Sant Antoni i el dimoni
tenien una qüestió
una tarda que esperaven
que els prengueren la tensió.

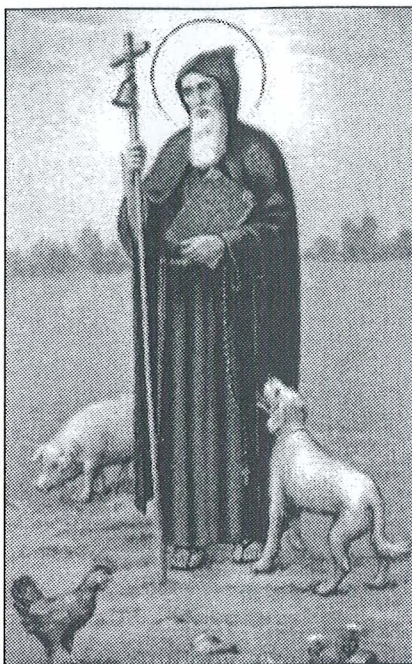
Pocs metges i tant rovell,
com vindrem amb il·lusió
a un vell Centre de Salut
que és del temps de la picor?

Benicarló si te'l mires
té el posat d'allò més trist,
els carrers estan a mitges
i al cor té un descampat gris.

A la banda de Peníscola
quan els plou pareix Hawai,
qui ha de donar solució
els diu guarda p'a cuando no hay,

i a Surrac i la mar Xica
els veïns canten PAI, PAI,
que és la lletra més de moda
des d'ací fins al Catai.

D'allà vindran els turistes
i el trànsit els astoràrà,
és tan bonico Benicarló
que no han sabut què mirar,

com que no tenim el golf
fan turisme cultural:
un quadre, un convent tancat
i un casalici que cau.

Plantarem tanta rajola
que sols quede una carxofa:
la carxofa de l'escut
de la mar fins a la Tossa.

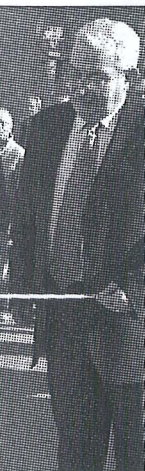
Si demanen béns socials
hi ha qui mira la cassola
i no sap si el que li diuen
és bèstia o pardal que vola.

"I allà ja s'ho aclariran"
és la frase de qui mana,
que ha quedat ben demostrat
que alcaldes no passen gana.

Lo rastre serà més llarg
com més llarga l'agonia:
passen dies, caiguen pans,
i tinga taula nit i dia.

Senyors, el que hagen de fer
facen-ho per compassió
que açò ja passa de broma
tants anys i sense saó.

Sant Antoni i el dimoni
s'ho juguen al vint-i-set:
tot vinga flors i violes
i el senderi sempre verd,
si no fem res de profit
el poble hem de vore ert.

JOSEP BARBERÀ, PERE
CORRÀS, XAVIER BURRIEL,
EL MUSSOL, CARLES
N PARÍS, OLGA LLUCH,
TOLITO, JUAN CARLOS
I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

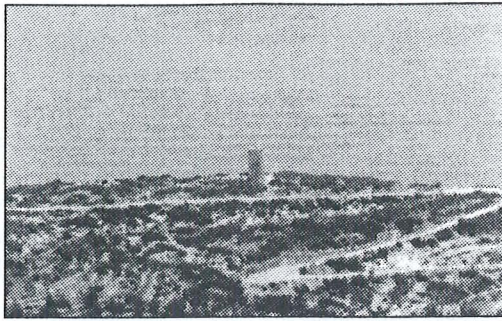
La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Tinença de Benifassà, Parc Natural controvertit (2)

La futura declaració de la Tinença de Benifassà com a parc natural ha provocat les declaracions creuades de diversos portaveus comarcals del PSPV-PSOE i PP. En la controvèrsia s'han emprat com arguments la gestió i les inversions fetes al parc natural de la Serra d'Irta, negatives pels socialistes i positives pels conservadors. El coneixement del procés de declaració i evolució posterior d'aquest parc natural del Maestrat pot ajudar a entendre el cas de la Tinença.

A finals del segle XX, la Serra d'Irta era una de les poques muntanyes del litoral peninsular mediterrani sense urbanitzar. El 15 de desembre de 1966, el BOE publicà l'autorització per instal·lar una central nuclear al Pla del Pebret que, sortosament, no es materialitzà. A finals dels vuitanta, el Moviment Mundial Scout volgué construir un campament internacional permanent. Les desavinences a la Comunitat dels Monts d'Irta -la propietat de la serra era comunal- feu impossible el projecte. Durant l'inici dels 90, l'ajuntament d'Alcalà intentà urbanitzar el sud de la Serra d'Irta, la partida de Ribamar. La CODA -una plataforma de centenars de grups ecologistes estatals, APNAL entre ells- inicià una campanya d'informació i recollida de signatures en defensa de la Serra d'Irta. La Generalitat bloquejà la urbanització de Ribamar i l'empresariat de la zona denuncià la "discriminació" del nostre litoral front el d'Alacant.

Amb l'Ordre de 6 de febrer de 1998, començà el procés de declaració de la Serra d'Irta com a parc natural. El Pla d'Ordenació de Recursos Naturals (PORN) de la Serra d'Irta es presentà, amb dos anys de retard, a exposició pública el 4 de desembre de 2000. Unes 7743 hectàrees d'àrees de protecció ecològica i paisatgística i 4257 hectàrees a la zona d'influència (àrees naturals, de predomini agrícola, urbanitzades i d'expansió urbana). Els tres municipis afectats -Peníscola, Acala de Xivert i Santa Magdalena del Polpis- expressaren, de seguida, la seva oposició al parc natural. A Peníscola, es constituí la Plataforma dels Monts d'Irta amb tots els grups polítics peníscolans, associacions empresarials i de caçadors, comunitat de propietaris i confraria de pescadors locals. Consideraven el PORN com una expropiació encoberta. Demanaven la qualificació de l'espai com a paratge natural -figura de menor protecció-, la gestió municipal de la zona, la conservació dels usos tradicionals de pesca, caça o agrícoles i l'increment de la zona urbanitzable. L'ajuntament d'Alcalà demanava que es pogués continuar les transformacions agrícoles a regadiu i un àrea d'expansió urbana a Ribamar. Santa Magdalena expressava la seva preocupació per la cantera de pedra del terme. El PP comarcal, recolzat per la Diputació provincial, també s'oposà; l'alcalde de Sant Jordi demanà "mànega ampla per a edificar". La Plataforma de Defensa d'Irta, formada per partits d'esquerra, sindicats i grups ecologistes comarcals,

volia una major protecció. Demanà el manteniment de la catalogació de parc natural per a la serra, la no autorització de més àrees d'expansió urbana, la prohibició de l'asfaltat de camins o de la transformació d'àrees naturals. Les posicions dels socialistes peníscolans i de l'agrupació comarcal eren oposades.

El PORN fou aprovat amb el decret 78/2001. Es mantingué la

catalogació de parc natural però s'ampliaren els usos urbanístics; a la zona d'expansió urbana del Pla dels Pitxells, es puja la cota de 50 a 80 metres per a fer encabir la instal·lació d'un camp de golf i una urbanització. Amb el decret 108/2002, de 16 de juliol, el govern valencià declarava la Serra d'Irta parc natural.

Darrerament, APNAL ha denunciat diverses agressions ambientals: l'abocament de terres al barranc de la Font per la constructora de la urbanització Nerea, els abocadors del barranc dels Mochells, els diversos PAIs d'urbanitzacions amb camp de golf dels Pitxells que inclouen l'àrea d'influència natural com àrea verda dotacional, el trencament de l'emissari de Cala Mundina...

La junta rectora es constituí a finals de 2002 i el director parc, Constantino Simó, fou nomenat el 25 de març de 2003. A setembre de 2003, APNAL i secretari del PSPV Ports-Maestrat demanaren al Conseller de Territori i Habitatge que convoqués la junta rectora perquè no s'havia reunit des de la seva constitució. El 14 de juny de 2004 es celebrà la junta presidida per l'alcalde de Peníscola amb el director del parc com a secretari. Des de 2002, s'han contractat monitores d'educació ambiental, s'ha constituït una brigada forestal i es faran dipòsits d'aigua, s'ha senyalitzat la zona, s'han arranjat camins i pistes -en certs casos de forma exagerada- i s'està rehabilitant un antic edifici de l'irida com centre d'informació del parc. La conselleria ha invertit els darrers 3 anys al voltant de 2 milions d'euros. Molt menys del que es demanava quan es declarà el parc. A gener de 2005, encara no s'ha redactat el Pla Rector d'Ús i Gestió del parc que, segons el decret de declaració, devia d'estar enllestit abans del dia 16 de juliol de 2004.

Tots els ajuntaments, empresaris, propietaris i usuaris afectats, en un primer moment, s'oposaren a la declaració de parc natural per a la Serra d'Irta. El procés de declaració ha sigut lentíssim i la gestió posterior per part de la junta rectora pràcticament inexistente. La dotació econòmica ha sigut escassa i amb comptagotes. El paper de denúncia d'APNAL durant tot el procés, ha sigut fonamental. I cal assenyalar, les contradiccions entre les agrupacions locals de PP i PSPV i la Conselleria i l'agrupació comarcal socialista respectivament.

Pere Bausà

Esquerra Unida de Benicarló ha criticat la falta d'incorporació d'un carril-bici en les obres de remodelació que s'estan efectuant en el carrer Pius XII. Pedro Martínez, portaveu de la formació política, ha lamentat "és incompreensible la remodelació-deformació que s'està efectuant en el carrer" on, diu, "s'evidencia que no hi ha incorporació de carril bici ni zones d'aparcament".

Martínez ha denunciat que l'estudi realitzat pel RACC a Benicarló, en el que es recomanava la incorporació de mitjans alternatius de transport i la incentivació de l'ús de la bicicleta, "només haja servit de material per al programa electoral del Partit Popular en les eleccions municipals", donada l'escassa repercussió pràctica que està tenint.

D'altra banda, Martínez ha recordat l'aprovació que fa poques dates es realitzava per part del Ple d'una moció en què els edils es van comprometre a incorporar el carril-bici en els nous vials que es desenvolupen en la ciutat.

El portaveu d'Esquerra Unida

Breus

assegura no entendre la postura de l'oposició majoritària del PSOE-Bloc, que amb el seu silenci donen suport a la remodelació del vial però no presenten la moció al Ple demanant el carril-bici.

En este sentit, els ha recordat que, si no estan d'acord, "és preferible que exigisquen siga incorporat ara, abans que avancen més les obres" i ha conclòs recordant que la incorporació del carril-bici significa "millorar les condicions de vida del dia de demà i treballar per fer una ciutat millor i més habitable".

El Ministeri de Foment ha assignat, a càrrec del seu pressupost, una partida de 1'25 milions d'euros destinats a la redacció del projecte de la variant de la N340 entre Benicarló i Vinaròs. La Unitat de Carreteres de Castelló definirà en els pròxims mesos el tipus de solució que s'adoptarà, encaminada a eliminar un dels punts negres de la N340 al seu pas per la província de

Castelló. Els fons amb els quals se sufragarà la redacció del projecte provenen de les baixes en les partides de despeses generals de tots els ministeris i la consignació ja ha estat publicada en el BOE.

El grup municipal socialista de Benicarló s'ha compromès, mitjançant la presentació d'una moció al Ple, "a realitzar una campanya de sensibilització en el nostre municipi per a incentivar la participació ciutadana en el referèndum sobre la possible ratificació de la Constitució Europea". La moció, que va ser aprovada dijous passat amb els vots a favor dels edils populars i els socialistes, va obtenir l'abstenció dels regidors del Bloc per Benicarló. Els socialistes pretenen que durant la campanya de sensibilització "difondre i informar amb tots els mitjans municipals sobre els avantatges, responsabilitats i beneficis que l'aprovació del Tractat de la Constitució Espanyola pot comportar per al progrés d'Espanya i el benestar dels ciutadans".

Nadal il·lustre

text EL SAMARUC

El samaruc està content. No us penseu que li ha tocat la grossa, ni el "niño". Està content perquè el seu alcalde -bé, seu, seu, no és perquè si ho fora ja l'haguera venut al pes-, li ha felicitat el Nadal. I això que no l'ha felicitat en persona, què no n'és de persona, el samaruc. A estat a distància, com les responsabilitats dels càrrecs que acumula i l'encara no assolida omnipresència li exigeixen. Però al samaruc li ha fet la mateixa il·lusió. Les ones de ràdio han sigut les portadores dels bons desitjos de la primera autoritat benicarlanda.

El samaruc, a més, agraeix que no se n'haja aprofitat de la seua posició preferent per encomanar la difusió de tan entranyable missatge a l'emissora municipal. La de tots. Doncs, no. Això era massa fàcil i massa garropa. Almenys, al samaruc, li ha enviat la felicitació a través d'una emissora comercial. D'aquestes que et fan soltar cèntims. Per al samaruc, ha sigut, com si li haguera arribat una targeta nadalenca amb segell i tot.

Tot un detall. Ara bé, al samaruc no li ha quedat la mateixa impressió de la resta de regidors de l'equip de govern. En la falca nadalenca de l'il·lustre no apareixien fent els cors que, d'altra banda, tan polits els surten en cada sessió plenària. Ni tan sols l'acompanyaven amb un senzill: "jo també". El primer dels benicarlandos anava sol com un mussol.

I que dir dels regidors de l'oposició? Quina magnífica oportunitat desaprovechada per quedar bé amb el samaruc. Total per estalviar-se quatre perres. Què poc els haguera costat afegir al missatge: "nosaltres també" (encara, reconeix el samaruc, que això només els surt prou bé quan es tracta de no molestar a algun mecenes de l'esport local).

I a la fi, amb els vint-i-un regidors d'acord, desitjant bons nadals al samaruc de part de tot l'ajuntament hagueren quedat d'allò més bé. I els haguera sortit per una misèria al pagar-ho entre tots.

Però no. Ara, al pobre alcalde, el compadeix el samaruc, li tocarà pagar-ho sencer a ell. I no és que el samaruc siga materialista. Però sap valorar els gestos en la seua justa mesura.

Reivindicació del patriarca oblidat

text JOSEP MANUEL SAN ABDON

RAFAEL ROCA RICART. Teodor Llorente, el darrer patriarca. Edicions Bromera. Alzira. 2004.

Teodor Llorente era tota una institució en la València del darrer terç del segle XIX, va ser el poeta valencià més important d'aquell segle, fundador i director del diari "Las Provincias", cofundador de la societat cultural "Lo Rat Penat", cronista de València i diputat a Corts pel Partit Conservador. Tanmateix a partir dels anys 60 el seu prestigi va entrar en crisi, i des d'aleshores la seva figura no gaudeix de molt bona premsa, a partir sobretot dels comentaris d'autors tan destacats com Manuel Sanchis Guarner, Joan Fuster o Alfons Cucó que van començar a posar en qüestió l'obra i l'aportació llorentines, i a dubtar-ne de l'eficàcia social. Aquesta seria la causa, segons Rafael Roca, del desinterès de la comunitat universitària per l'estudi de l'obra de Teodor Llorente, i que aquest llibre, en part, pretén remeiar.

El llibre està dividit en diversos apartats; en el dedicat a la joventut del poeta, se'ns diu que aquest va començar a escriure de ben jove en castellà, i que els primers versos en valencià li vingueren inspirats per la lectura de "Lo Gaiter del Llobregat", de Rubió i Orts, però el qui fou decisiu per a la continuació de la seva obra valenciana va ser l'escriptor mallorquí Marià Aguiló, per influència del qual no només va seguir conreant la llengua, sinó que va crear uns Jocs Florals a València el 1859, el mateix any que van ser restaurats a Barcelona.

El capítol "Llorente i la Renaixença" és un dels més interessants, sobretot per la documentació que aporta. En ell se'ns parla del gran protagonisme que Llorente va exercir en la Renaixença valenciana, fins al punt que la seva figura s'identifica amb tot el moviment, per l'impuls que li va donar a través de "Las Provincias" i de la "Revista de Valencia", que també va dirigir. Tanmateix, i a diferència de Catalunya, va concebre la Renaixença, conscientment, com un moviment apolític, aquest és un dels retrets que sempre se li ha fet, però el professor Rafael Roca, sosté que aquesta actitud era la única possible en la societat valenciana del moment, on la sensibilitat nacional era nul·la i on una Renaixença que haguera mostrat unes mínimes pretensions polítiques, era

estat escapçada dels del principi perquè no interessava a cap dels poders del moment.

Pel que fa a la llengua, Llorente sempre va defensar la unitat de la llengua catalana, i són bastants els textos que aporta aquest llibre en què el poeta valencià manifesta aquesta unitat, tot i que ell preferia anomenar-la "llemosí" per tal de no ferir l'orgull dels seus conciutadans. Així mateix va mantenir una relació d'amistat amb escriptors catalans com Víctor Balaguer, Jacint Verdaguer, Jaume Collell, Àngel Guimerà i Joan Maragall, de l'obra dels quals va donar sovint notícia des de les pàgines de "Las Provincias", on no van faltar tampoc les cròniques dels Jocs Florals de Barcelona.

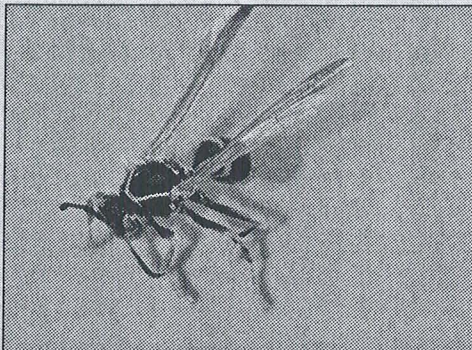
Un altre apartat del llibre ens parla del Llorente escriptor, on destaca la seva etapa de maduresa, en què predomina la lírica paralista, floralista i de certamen, on ens presenta sobretot una visió idealitzada de l'Horta de València, amb unes finalitats

estètiques, ideològiques i socials molt concretes, però que van tenir la virtut de fixar un registre lingüístic i literari culte que serviria de referència per als joves escriptors de la generació següent.

Un altre dels capítols és el dedicat al Llorente polític, on apareix com l'home fort del Partit Conservador a València, però la seva participació directa en política, es va deure més a la seva amistat amb el ministre Francisco Silvela, que a un interès propi, perquè on a ell li agradava influir en la vida pública era a través dels seus escrits al diari.

Finalment el darrer capítol del llibre tracta de la influència de Llorente sobre els valencianistes de principi de segle, aquests el reivindicaren com el pare espiritual i literari de tots ells, tot i que alguns ja presentaven un nou i més ambiciós projecte cultural i polític. Aquest referent es va mantenir fins els anys 50 i 60, on ja sigui per motius ideològics o estètics va caure en l'oblit.

Rafael Roca ha escrit aquest llibre amb autèntica passió pel personatge de Teodor Llorente, però l'abundant documentació amb que acompanya els seus arguments, contribueix a acabar amb molts tòpics al voltant de la seva figura, i situen el gran patriarca valencià del segle XIX en el lloc que li correspon.

**Teodor Llorente,
el darrer patriarca**

El Camí del Salvador

Etapa 18.- L'americana

La Mesa - Buspol - Grandas de Salime

text TONYO FIBLA

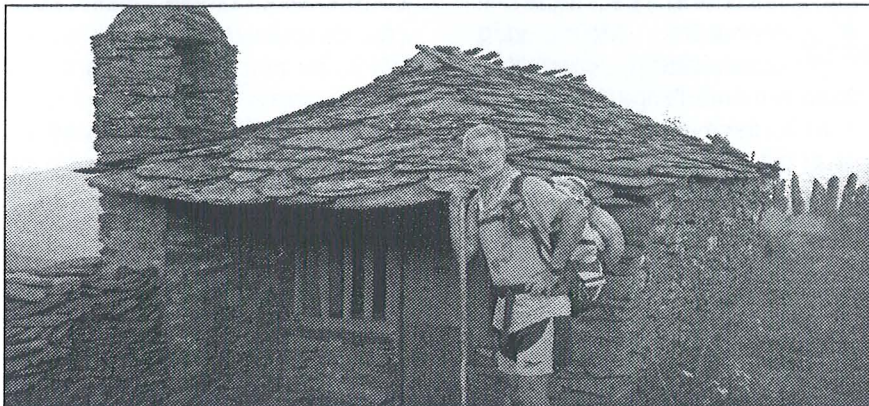
D Em fa temor la baixada que ens espera avui però ha resultat ser una baixada prou suau, dins el que cap, i molt bonica, des del principi fins al final.

Només sortim d'A Mesa tenim una bona pujada fins a Buspol i ací mateix comença la forta i llarga baixada. Al fons de la vall veiem el pantà de Salime.

A Buspol, poblet molt xicotet, hi ha una petita església molt curiosa. La façana és una reixa de fusta i al seu interior pots veure els tres santets que hi ha. És molt pobreta. Quan passem el pantà desdijunem, ja que hem sortit d'A Mesa amb dues prunes seques al cos. D'ací a Grandas tot és carretera, doncs el camí està ple de mala herba.

Baixant de Buspol hem vist una construcció un poc estranya, circular, ens ha paregut una *palloza* caiguda però després n'hem vist una altra d'igual. Sembla ser que són construccions per a posar el vasos de mel i impedir que els ossos puguen accedir-hi.

Després de la dutxa hem anat a visitar el museu etnogràfic del poble. Digne de veure, amb molts de materials, ben dissenyat i organitzat. D'ací hem anat a dinar i ens l'han pegat de mala manera, no per ser pelegrins sinó perquè són uns lladres. Ens hem equivocat de lloc. En compte d'anar al segon restaurant, hem entrat al primer. Nosaltres no ho sabíem. Quatre pataquetes i un poquet de verdura, un tallet de carn i un flam. De la qualitat no cal ni parlar-ne: la carn socarrada. Segons ens hem pogut saber després, al restaurant del costat pel mateix, la meitat de diners.

Per la tarde visitem l'església que és molt interessant amb un claustre exterior, bonic, a manera de porxos. Després anem a veure l'eixida del poble per a demà que en són més de trenta i no hi ha que encantar-se. Hi ha que matinar.

Per la tarde marquem diferències clares amb l'americana. Ella em diu que "*estoy enojado con ella porque pienso que los americanos son estúpidos*" (Jo amb ella no vaig tenir cap conversa sobre els EEUU, ni els seus habitants). La meua resposta és clara: estic fart de les teues preguntes, tu tens tot el dret a preguntar, però jo tinc tot el dret a no contestar.

Em contesta que ella no sap on està el límit per a no fer-se pesada. Jo penso i li ho dic que ja té prou edat per a saber-ho.

Després em confessa a al seu país ja ha tingut problemes per la seua boqueta.

Finalment em pregunta si pot sortir demà amb nosaltres ja que també se n'ha adonat que Vicent també està *enojado*. Li dic que per nosaltres no hi ha cap problema però que es fixe. Nosaltres caminem i, a lo millor, en tot el matí ni ens parlem. Cadascú va a la seua, i en pau. Caminar junts no vol dir anar sempre un al costat de l'altre i contar-nos la vida. Hi ha vegada

que un va 5 minuts davant de l'altre. Se'n va molt erta. Cada vegada n'estic més convençut que no està massa bé, que està en tractament per depressió i ara està en un moment d'eufòria.

No sé quina cara fem que se'ns apeguen tots. L'avi de Jaca que volia venir amb nosaltres, la manya, l'eslovac, el safari, ara aquesta dona. Aquesta mateixa tarde un basc ens ha dit que tenim pinta de bons caminadors, si podia venir amb nosaltres. Què has de dir-li? Que vaja 100 metres darrera? No ho entenc! Que ens veuen la cara de Sant de Vicent de Paül o d'*Hermanitas del Perdon de Cristo*?

I ja veurem, el camí encara no s'ha acabat.

L'alberg de Grandas està prou deixat. Està al costat mateix de les dependències de la policia municipal, al mateix edifici, porta i porta. Pel que ens han dit el porta la mateixa policia però estan tots els municipals de vacances i ara té les claus i el segell la veïna de bar de davant.

Avui som un munt de gent. L'americana, el basc, un altre xicot del que no sabem res, els tres alemanets, tres alemanys més i nosaltres dos. Mota gent!

Dissabte, 9 d'agost

De Fira...

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Dissabte passat el Benicarló va jugar a Morvedre. Me'n vaig assabentar per casualitat. Encara em dura l'impacte emocional dels esdeveniments ocorreguts el dia del Castelló i ja m'havia desentés una mica de tot. De veritat, no sabia ni que es tornava a reprendre el campionat. Acomodat com em trobo en aquesta situació de tant se me'n fot no em vaig prendre la molèstia de preguntar-li a ningú pel resultat. Es comprén que m'ha canviat el metabolisme, perquè en altres temps no me n'haguera anat a dormir sense saber com havíem quedat. Serà l'edat, el fred o els desenganys que, com deia Juanito Valderrama, se sufren dentro de la misma iglesia... A saber, però és així.

Diumenge al matí però ja em vaig alçar amb el cuquet. A vore qui trobaré que m'informe de per quants no vam guanyar. Perquè tinc clar que pensar en una victòria fora de casa és en absolut utòpic. És clar, a la Fira de sant Antoni. Tan mudat com requeria l'ocasió, vaig enfil·lar el camí a l'avinguda Catalunya disposat no a vore ni comprar tractors ni embotits del Pirineu, ni pa gallec, ni tan sols una polsereta amb el meu nom, no, sinó disposat a saber què havia passat la vesprada anterior al camp del Sagunt.

Les meues previsions no van fallar gens. Encara no havia adquirit la primera papereta per a la rifa del porquet i el cavall que vaig ensopegar amb Ilde. Què, com va anar la cosa? Jo no hi vaig anar, però ara m'han dit que vam perdre per tres a dos i que aquells van acabar demanant l'hora; es veu que primer perdiem per tres a zero, però vam reaccionar massa tard... Ja me la sé jo aquei-

xa història, Ilde, què li hem de fer. L'home va continuar passejant entre cotxes, tractors, xurreries i parades diverses de menjars, roba, xemeneies, quadres o barrets de tota mida i condició. El cos, després de la conversa, no em va fer ni moviment. Era el que m'esperava.

Acabada de comprar la segona papereta, encara no havia amagat el moneder, vaig cridar un directiu que mirava el preu d'una piscina. Iei, què, ja m'han dit que vam perdre, no? Que vas anar? No, no vaig poder... I com està la cosa? Perquè ja no farem res i ací estem aguantant una sèrie de xicots que si per a l'any que ve no els hem de tindre... més valdria que començarem a planificar, no? Calla, calla, home, que tu no saps res... Jo, de què he de saber res? Sí home, sí. Han vingut a buscar-ne algun d'eixos que tu dius per endur-se'l a segona divisió B, però no ens volen donar el que demanem. Això faltaria, que féreu negoci amb aquests pobres xiquèlols! No, negoci no, però perdre diners tampoc, en tindríem prou de fer les paus, pel morro les baixes no els les podem donar. Ja, ja ho comprenc.

Durant aquest diàleg em van

“*Encara no havia adquirit la primera papereta per a la rifa del porquet que vaig ensopegar amb Ilde*”

vindre al pensament alguns "representants" de futbolistes de l'època en què vaig ser directiu. El senyor Galbis o el senyor Miravet, educadíssims cavallers de mane-

res antigues, que es treien uns bons calerons portant jugadors ací i revenent-los allà... Quin submón aquest del futbol semiprofessional! Tot ple de víctimes.

En fi, res de nou, Quan ja me'n tornava cap a casa amb la tercera i definitiva papereta a la butxaca de la jaqueta, em vaig trobar de cara l'entrenador del Benicarló. Naturalment no vaig gosar dir-li res. Adéu i adéu i prou.

Diumenge vinent comença la segona volta i, per tant, tornem a jugar fora, al camp del Betxí. Qui sap si serà l'inici d'alguna cosa! De quina cosa? Quines bajanades dic. Dels cinquanta-un punts possibles, el CD Benicarló n'ha sumat vint i navega en el terç inferior de la taula classificatòria amb més pena, sí, més pena, que glòria.

LA NOTA. La desagradable de tots els anys que els toca patir als directius amb determinats personatges que puguen a tots els partits i encara no han pagat el carnet de soci. Qui no siga frare que no prenga ciri.

LA SENTÈNCIA. "Que què t'esperaves?", mon sogre després de dir-li el resultat del Benicarló.

ELS GOL, TOTS ELS GOLS. No sé qui va marcar els dos gols, però la setmana que ve ja ho sabre. És possible.

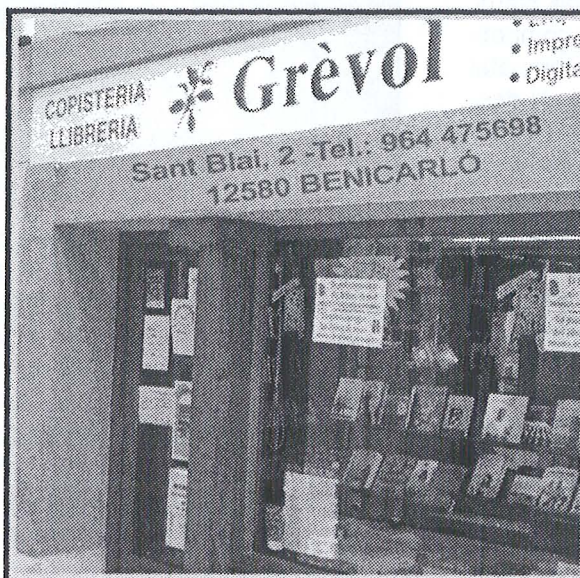
EN OTRO ORDEN DE COSAS. Per fi Josequi Mateu em va fer arribar el carnet de "Socio colaborador" del Ràcing Club Benicarló. Ja era hora perquè fins ara no havia anat a cap partit per temor que em feren la cara roja per colar-me.

Per Xavi Burriel

Sant Antoni i el porquet

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

El juvenil ensopega amb el Tonín

text GREGORIO SEGARRA

El juvenil del C.D. Benicarló va perdre la imbatibilitat en el seu camp contra el Tonín, en un partit que tenia completament encarrilat al descans i que se li va complicar moltíssim en la represa. Els gols marcats en la 1ª part per Alex i Marcos semblaven sentenciar el partit, però en la 2ª meitat els "rojillos" es van relaxar, la seva banda dreta es va enfonsar i el Tonín va saber aprofitar-lo perfectament per a protagonitzar la remuntada. El Benicarló, a pesar d'acusar el 2-2, marcat als 63', ho va seguir intentant, però li faltà la sort que li va sobrar al Tonín al marcar, en el 83', el tercer tant que els donava la victòria. Dues espectaculars parades del porter visitant i un possible penal, ja en temps afegit, que l'àrbitre no va veure, van acabar de sentenciar el partit.

Alineació del C.D. Benicarló Juvenil: Jorge, Fuentes, Víctor

González, Víctor Esbrí, Santi, Óscar Seba, Jordi, Juanjo (Pío 63'), Marcos (Irigaray 62'), Álex i Gumbau.

Resultats del C.F. Benihort. Calç i Sorra per als equips de futbol-11 del Benihort en el seu enfrontament contra el Uni-Sport de Castelló. Els infantils de Paco Salvador van jugar un bon partit, però van caure víctimes de la seva falta d'efectivitat. Els visitants es van posar 0-2 sense tot just apropar-se a la porteria de Denís. A partir d'aquí un vull i no puc constant, un penal fallat (u més), dos pals i un postrer gol que no va servir per res i el Uni Sport que va assolir la victòria sense haver tret un solo córner en tot el partit. El cadet, en canvi, va jugar un bon partit davant un equip molt seriós i ordenat que, en la primera part, li va posar les coses difícils. Va marcar gens més començar el Uni-Sport gràcies a una relliscada de

Castañeda, però no es van acordar els locals. López Heredia va avançar la posició de Eloy Molina, ho va posar com 3º davanter i el canvi tàctic va desconcertar per complet als visitants. Seu va ser el gol de l'empat i un cada vegada més regular Albert va avançar al Benihort abans del descans. En la 2ª part, de nou Albert va ampliar la diferència i Alex, de penal, va posar el definitiu 4-1 en el marcador. A les acaballes, van aparèixer les dolentes maneres en el camp i fins a quatre jugadors -dos per bándol- van ser expulsats per l'àrbitre Javier Gómez, que no va voler que el partit se li anés de les mans.

En Futbol-7, victòria per golejada dels primers equips del Benihort en les tres categories, totes contra l'Alcalá: El Alevi per 9-1, el Benjamí per 15-0 i el Prebenjamí, per 9-0.

Benicarló FS 3- Miró 5

text LA GRADERIA INQUIETA

No apta per a cardíacs, nerviosos ni especimens similars està sent aquesta temporada per als que som fidels seguidors del Benicarló FS. I és que ens passa de tot. Miren, jo ja no sé si és que els àrbitres no es troben còmodes en el pavelló, amb allò de bé que ens ha quedat, o som nosaltres els que no lels hi acabem d'agafar el punt a la categoria de plata. Però és que, amb la del dissabte passat, ja són tres les derrotes consecutives. Li posem ganes, arpa, embranzida i afició i no-res. La derrota per resposta. La setmana passada jugàvem contra el Miró

Martorell, que anava per darrere de nosaltres en la taula. Dos gols, ens van colar només començar, així, per les bones. Però els blaus, fent gala del seu esperit competitiu, en el minut 18 tenien empatat el partit. Ni per aquestes. Al descans ens vam anar amb un contundent 2-4 en el marcador i els nervis a flor de pell, que ja a aquestes hores l'ambient es podia tallar amb un ganivet. Ho van pagar els àrbitres, clar, que van rebre una fragorosa xiulada de part de les graderies.

En la segona part es va arribar moltes vegades a la porteria, però sense sort. Només Nano Monegro assolía colar un gol mancant un minut per al final. El cant del cigne. El Martorell contestava a la

cridada amb altre gol. Total, 3 a 5 que ens duu al dotze més un de la taula, a dos punts de la promoció i a tres del descens directe. La setmana que ve, contra el Azkar de Lugo, vuitè en la taula. I per cert, no faré cap comentari sobre 'l'incident' que va tenir lloc al final del partit. Qui vullga saber, que pregunte.